

וְעַל דָּא בְּמַה דְּאָזִיל בַּר נֶשׁ וּבְהֵתוּא אֲרֵתָא
 דְּאֵתְרֵבֶק בֵּיהּ, הָכִי מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ חֵילָא מְמַנָּא
 דְּאָזִיל לְקַבְּלֵיהּ. כֶּךָ אָדָם הָוּה מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ חֵילָא
 אַחֲרָא מְסַאֲב. דְּסַאֲב לִיהּ וּלְכָל בְּנֵי עֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, כֶּד חָב אָדָם מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ חֵילָא מְסַאֲבָא
 וְסַאֲב לִיהּ וּלְכָל בְּנֵי עֲלָמָא. וְהֵאִי הוּא חֲזִיָּא
 בִּישָׂא דְאֵיהּוּ מְסַאֲב וְסַאֲב עֲלָמָא. דְּתַנִּינֵן כֶּד אֲפִיק
 נְשַׁמְתִּין מִבְּנֵי נְשָׂא, אֲשֶׁתְּאֵר מֵינְה גּוּפָא מְסַאֲב וְסַאֲב
 בֵּיתָא. וְסַאֲב לְכָל אַנּוּן דְּמִקְרַבִּין בֵּיהּ. הָדָא הוּא
 דְּכֹתִיב, (במדבר יט) הַנוֹגֵעַ בְּמַת וְגו'. וְעַל דָּא כִּינּוּן דְּאֵיהּוּ
 נְטִיל נְשַׁמְתָּא וְסַאֲב גּוּפָא כִּדִּין אֲתִיְהִיב רִשּׁוֹ לְכָל
 אַנּוּן סְטָרֵי מְסַאֲבָן לְשָׂרְיָא עֲלוּי. דְּהָא הָהוּא גּוּפָא
 אֲסִתָּאֲב מְסַטְרָא דְּהָהוּא חֲזִיָּא בִּישָׂא דְּשָׂרְיָא עֲלוּי.
 וְעַל דָּא בְּכָל אֲתֵר דְּהָהוּא חֲזִיָּא בִּישָׂא שְׂאֵרֵי מְסַאֲב
 לִיהּ וְאֲסִתָּאֲב.

לשון הקודש

העולם. ששנינו, בשמוציא נשמות מבני
 האדם, נשאר ממנו גוף טמא, ומטמא
 את הבית ומטמא את כל אלה
 שמתקרבים אליו. זהו שכתוב (במדבר יט)
 הנגע במת וגו'. ועל זה, כיון שהוא נוטל
 נשמה ומטמא את הגוף, או נתנה רשות
 לכל אותם צדדים טמאים לשרות עליו,
 שהרי אותו הגוף נטמא מן הצד של

ועל זה, במה שהולך בן אדם ובאותה
 הדרך שנדבק בה, כך מושך עליו כח
 ממנה שהולך כנגדו. כך אדם היה מושך
 עליו כח טמא אחר שטמא אותו ואת כל
 בני העולם.

בא ראה, פשטא אדם, משיך עליו כח
 טמאה וטמא אותו ואת כל בני העולם,
 וזהו נחש הרע שהוא טמא ומטמא את

וְתָא חַוִּי, כָּל בְּנֵי עֲלְמָא בְּשַׁעְתָּא דְּנִימֵי עַל
 עַרְסִיחוּ בְּלִילִיא, וְלִילִיא פְּרִישׁ גְּדַפְחָא עַל
 כָּל בְּנֵי עֲלְמָא טַעְמֵי טַעְמָא דְּמוֹתָא. וּמְגוּ דְּטַעְמֵי
 טַעְמָא דְּמוֹתָא הָאֵי רוּחָא מְסַאֲבָא שְׂטִיא עַל עֲלְמָא
 וּסְאִיב (על) עֲלְמָא (ד"א ל"ג בְּגוּ קַפְטָרָא דִּילִיָּה) וְשִׂרְיָא עַל יְדוּי
 דְּבַר נָשׁ וְאַסְתָּאב.

וְכַד אֲתַעַר וְאַתְחַדַּר לִיָּה נְשַׁמְתִּיָּה, בְּכָל מַה דְּיִקְרַב
 בִּידוּי כְּלָהוּ מְסַאֲבֵי, בְּגִין דְּשִׂרְיָא עַלִּיָּהוּ רוּחַ
 מְסַאֲבָא. וְעַל דָּא לָא יִסַּב בַּר נָשׁ מְנוּי לְאַלְבָּשָׁא
 מְמַאן דְּלָא נְטִיל יְדוּי. דְּהָא אֲמַשִּׁיךְ עַלִּיָּה תְּהוּא רוּחַ
 מְסַאֲבָא וְאַסְתָּאב. וְאִית לִיָּה רְשׁוּ לְהָאֵי רוּחַ מְסַאֲבָא
 לְשִׂרְיָא בְּכָל אֲתַר דְּאַשְׁתַּכַּח רְשִׁימוּ מְסַטְרִיָּה.

וְעַל דָּא לָא יִטּוּל יְדוּי בַּר נָשׁ מְמַאן דְּלָא נְטִיל
 יְדוּי בְּגִין דְּאַמְשִׁיךְ עַלִּיָּה תְּהוּא רוּחַ מְסַאֲבָא

לשון הקודש

ושורה על ידי האיש ונטמא.
 ובשמת עזרר ונשמתו חונרת אליו,
 בכל מה שיקרב בידו - הכל נטמא, כי
 שורה עליהם רוח טמאה. ועל זה לא יקה
 אדם בגדיו ללבוש ממי שלא נטל ידיו,
 שהרי המשיך עליו אותו רוח טמאה
 ונטמא. ויש רשות לרוח הטמאה הזו
 לשרות בכל מקום שנמצא רשם מצדו.
 ולכן לא יטל אדם ידיו ממי שלא נטל

אותו הנחש הרע ששורה עליו. ועל זה,
 בכל מקום שאותו נחש הרע שורה,
 מטמא אותו ונטמא.

ובא וראה, כל בני העולם בשעה
 שישנים על מטותיהם בלילה, והלילה
 פורש בגפיו על כל בני העולם, טועמים
 טעם המות. ומתוך שטועמים טעם מות,
 רוח הטמאה הזו שטה על העולם
 ומטמאת אותו העולם וד"א בתוך האהל שלון,

וְקָבִיל לִיָּה הָאֵי דְנָטַל מִיָּא מְנִיָּה וְאִית לִיָּה רְשׁוּ
 לְשָׂרְיָא עֲלוּי (דף נד ע"א) דְּבַר נָשׁ. בְּגִין כֶּךָ בְּעֵי בַר נָשׁ
 לְאַסְתְּמָרָא בְּכַל סְטְרוּי מְסֻטְרָא דְהָאֵי חוּיָא בִישָׂא
 דְלֹא יִשְׁלוּט עֲלוּי. וְזַמִּין קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעֲלָמָא
 דְאֵתִי לְאַעְבְּרָא לִיָּה מִעֲלָמָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (זכריה
 יג) וְאֵת רוּחַ הַטּוֹמְאָה אֶעְבִּיר מִן הָאָרֶץ (וכד'ין) (ד"א וכת'יב)
 בְּלַע הַמּוֹת לְנֹצַח וְגו': (ישעיה כב)

וְהָאָדָם יָדַע אֵת חַוְהָ אִשְׁתּוֹ וְגו'. רַבִּי אֲבָא פִתַּח
 (וְאָמַר) (קהלת ג) מִי יוֹדַע רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה
 הִיא לְמַעְלָה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיּוֹרֶדֶת הִיא לְמַטָּה
 לְאָרֶץ. הָאֵי קָרָא בְּמָה גְוּוֹנִין אִית בֵּיהּ. וְהָכִי הוּא
 כָּל מְלוּי דְאוּרִייתָא בְּמָה גְוּוֹנִין בְּכָל חַד וְחַד וְכַלְהוּ
 יָאוֹת וְהָכִי אֲנָוּן. וְכָל אוּרִייתָא מִתְפָּרְשָׁא בְּשַׁבְעִין
 אֲנָפִין. לְקָבִיל שַׁבְעִין סְטְרִין וְשַׁבְעִין עֲנָפִין. וְהָכִי הוּא

לשון הקודש

וְהָאָדָם יָדַע אֵת חַוְהָ אִשְׁתּוֹ וְגו'. רַבִּי
 אֲבָא פִתַּח וְאָמַר, (קהלת ג) מִי יוֹדַע רוּחַ
 בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא לְמַעְלָה וְרוּחַ
 הַבְּהֵמָה הַיּוֹרֶדֶת הִיא לְמַטָּה לְאָרֶץ.
 לְפָסוּק הַזֶּה יֵשׁ בְּמָה גְוּוֹנִים, וְכֵן הוּא כָּל
 דְּבָרֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד בְּמָה
 גְוּוֹנִים, וְכֻלָּם גְּאוֹתִים וְכֶךָ הֵם. וְכָל
 הַתּוֹרָה מִתְפָּרְשָׁת בְּשַׁבְעִים פָּנִים כְּגוֹנֵד
 שַׁבְעִים צְדָדִים וְשַׁבְעִים עֲנָפִים, וְכֶךָ הוּא

יָדִיו, מְשׁוּם שֶׁהַמְּשִׁיךְ עֲלוּי אוֹתוֹ רוּחַ
 טְמֵאָה וְקָבִלוּ זֶה שֶׁנָּטַל מִיָּם מִמֶּנּוּ, וְיֵשׁ לוֹ
 רְשׁוּת לְשָׂרוֹת עַל הָאָדָם. לְכֵן צָרִיךְ אָדָם
 לְהִשְׁמַר בְּכָל צְדָדָיו מִצַּד הַנְּחָשׁ הָרַע
 הַזֶּה שֶׁלֹּא יִשְׁלַט עֲלוּי, וְעַתִּיד הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם תִּבְּא לְבַטְלוֹ מִן הָעוֹלָם.
 זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטּוֹמְאָה
 אֶעְבִּיר מִן הָאָרֶץ, וְאֵז פְּתוּב (ישעיה כב) בְּלַע
 הַמּוֹת לְנֹצַח וְגו'.

בְּכֹל מַלְאָה וּמַלְאָה דְּאוּרֵייתָא. וְכֹל מָאִי דְנִפְיָק מִכָּל
מַלְאָה וּמַלְאָה בְּמַה גְּזוּנִין אֶתְפְּרִשָּׁן מִנִּיהּ לְכֹל סְטֵרִין.

תָּא חַוִּי, כַּד בַּר נָשׁ אָזִיל בְּאַרְחָ קְשׁוּמֵי, הוּא אָזִיל
לְיַמִּינָא, וְאַמְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוּחָא קְדִישָׁא עֲלָאָה
מֵעִילָא. וְהָאִי רוּחַ סְלִיק בְּרַעוּתָא קְדִישָׁא לְאַתְאַחְדָּא
לְעִילָא וּלְאַתְדַבְּקָא בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה דְלֹא אֶתְעֵדִי
מִנִּיהּ. וְכַד בַּר נָשׁ אָזִיל בְּאוּרְחָ בִּישׁ וְסִטִּי אֶרְחוּי,
הוּא אַמְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוּחַ מְסֻאָבָא דְלִסְטֵר שְׂמָאֵלָא,
וְסֻאִיב לִיהּ וְאַסְתָּאֵב בֵּיהּ. בְּמַה דְאַתְּ אָמַר, (ויקרא יא)
וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם. אַתָּא לְאַסְתָּאֵבָא
מְסֻאָבִין לִיהּ.

וְתָא חַוִּי, בְּשַׁעְתָּא דְבַר נָשׁ אָזִיל בְּאַרְחָ קְשׁוּמֵי
וְאַמְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוּחָא קְדִישָׁא עֲלָאָה וְאַתְדַבְּיָק
בֵּיהּ, בְּרָא דִיוּלִיד וַיִּפּוֹק מִנִּיהּ לְעֵלְמָא, הוּא מְשִׁיךְ

לשון הקודש

מִמְנוּ. וּבְשַׁאֲדָם הוּלְךְ בְּדַרְךְ רַעָה
וְסוּמָה בְּדַרְכֵינוּ, הוּא מוֹשֵׁךְ עָלֵינוּ רוּחַ
מְמָאָה שְׁלֵצֵד שְׂמָאֵל, וּמְטַמָּא אוּתוּ
וְנִטְמָא בּוּ, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (ויקרא יא) וְלֹא
תִטְמְאוּ בָהֶם וְנִטְמַתֶּם בָּם. בָּא לְהַטְמָא
- מְטַמָּאִים אוּתוּ.

וּבָא וּרְאָה, בְּשַׁעָה שְׂבִין אָדָם הוּלְךְ
בְּדַרְךְ אַמְתָּ וּמוֹשֵׁךְ עָלֵינוּ רוּחַ קְדֻשָּׁה

בְּכֹל דְבַר וְדְבַר שֶׁל הַתּוֹרָה. וְכֹל מַה
שְׂיוּצָא מִכָּל דְבַר וְדְבַר, בְּמַה אֶפְנִים
מִתְפְּרָשִׁים מִמְנוּ לְכֹל הַצְּדָדִים.

בָּא רְאָה, בְּשַׁבֵּן אָדָם הוּלְךְ בְּדַרְךְ
אַמְתָּ, הוּא הוּלְךְ לְיַמִּין וּמְשִׁיךְ עָלֵינוּ
רוּחַ קְדוּשָׁה עָלֵינוּהָ מְלַמְעֵלָה, וְרוּחַ זֹו
עוֹלָה בְּרַצוֹן קְדוּשׁ לְהַאָחוּז לְמַעֲלָה
וּלְהַדְבֵק בְּקְדֻשָּׁה עָלֵינוּהָ שְׁלֹא תִזוּן

עֲלִיָּה קְדוּשָׁה עֲלָאָה, וַיְהִי קְדִישׁ בְּקְדוּשָׁה דְּמֵאֲרִיָּה.
 כְּמָה דְּכְתִיב, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים וְגו'.
 וְכַד אִיהוּ אָזִיל בְּסֵטֶר שְׂמַאלָא, וְאַמְשִׁיךְ עֲלִיָּה רוּחַ
 מְסַאָבָא וְאַתְדַּבֵּק בֵּיהּ, בְּרָא דִּיפּוּק מִנִּיָּה לְעֲלֻמָּא
 הוּא אַמְשִׁיךְ עֲלִיָּה רוּחַ מְסַאָבּוּ וַיִּסְתַּאֲב בְּמְסַאָבּוּ
 דְּהֵתוּא סֵטְרָא.

וְעַל דָּא כְּתִיב מִי יוֹדֵעַ רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא
 לְמַעְלָה. כַּד אִיהוּ בְּאַתְדַּבְּקוֹת יְמִינָא סְלֻקָּא
 הִיא לְעֵילָא. וְכַד אִיהוּ בְּאַתְדַּבְּקוֹת שְׂמַאלָא הֵתוּא
 סֵטְר שְׂמַאלָא דְּאִיהוּ רוּחַ מְסַאָבּוּ נְחִית מְעֵילָא לְתַתָּא
 וְשִׁוּי דִּינִירִיָּה בְּבַר נָשׁ וְלֹא אַעֲדֵי מִנִּיָּה. וּבְרָא (ומה)
 דְּאוּלִּיד בְּהֵתוּא (רוח) מְסַאָבּוּ אִיהוּ הָוִי בְּרִיָּה מֵהֵתוּא
 רוּחַ מְסַאָבּ אִיהוּ הֵתוּא בְּרָא.

לשון הקודש

העלה היא למעלה. וכשהוא בהדבקות
 הימין, היא עולה למעלה. וכשהוא
 בהדבקות השמאל, אותו צד שמאל
 שהוא רוח טמאה יורד מלמעלה למטה,
 ושם דיורו בגן האדם ולא זו ממנו.
 והגן (ומה) שהוליד באותה רוחו טמאה
 הוא נהיה בגן מאותו רוח הטמאה הוא
 אותו הגן.

עליונה ונדבק בה, הגן שיליד ויצא
 ממנו לעולם הוא ממשיך עליו קדשה
 עליונה ויהיה קדוש בקדשת רבונו, כמו
 שכתוב (שם כ) והתקדשתם והייתם
 קדשים וגו'. וכשהוא הולך בצד שמאל
 וממשיך עליו רוח טמאה ונדבק בו, הגן
 שיצא ממנו לעולם הוא ממשיך עליו רוח
 טמאה ויטמא בטמאת אותו הצד.
 ועל זה כתוב, מי יודע רוח בני האדם

אָדָם אֶתְדַבֵּק בְּהוּא רוּחַ מְסֹאֵב וְאֶתִּיה אֶתְדַבְּקָא
בִּיה בְּקַדְמִיתָא וְנִטְלַת וְקַבִּילַת הוּא זִוְהָמָא
מִנִּיה אֹלִיד בְּר. הָאִי בְּרָא בְּרָא דְרוּחַ מְסֹאֵבָא אִיהוּ.
וְעַל דָּא תְרִין בְּנִין הוּוּ. חַד מִהוּא רוּחַ מְסֹאֵב וְחַד
כַּד תָּב אָדָם בְּתוּבְתָא. וּבְגִינֵי כַךְ הָאִי מְסֹטְרָא
מְסֹאֵבָא. (וְדָא ד"א וְהָאִי) מְסֹטְרָא דְכִיָּא.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר בְּשַׁעֲתָא דְאַטִּיל נָחַשׁ הוּא
זִוְהָמָא בָּהּ בְּחוּה קַבִּילַת לִיה. וְכַד אֶשְׁתַּמֵּשׁ
עִמָּה אָדָם אֹלִידַת תְּרִין בְּנִין. חַד מִהוּא סְטְרָא
מְסֹאֵבָא וְחַד מְסֹטְרָא דְאָדָם. וְהָאִי דְמִי הֶבֶל בְּדִיוֹקְנָא
דְּלְעִילָא וְקִין בְּדִיוֹקְנָא דְלַתְתָּא. וּבְגִין כַּךְ אֶתְפָּרְשׁוּ
אֶרְחִיּהוּ דָּא מִן דָּא. וְדָאִי קִין בְּרָא דְרוּחַ מְסֹאֵבָא
הָוָה דְּאִיהוּ חוּיָא בִישָׂא. (וְהֶבֶל בְּרָא דְאָדָם) הָוָה. וּבְגִין דְּקִין
אֶתָּא מְסֹטְרָא דְמִלְאָךְ הַמָּוֶת קָטִיל לִיה לְאַחֵוּי. וְהוּא

לשון הקודש

וכש'שמש עמה אדם, הולידה שני בנים
 – אחד מאותו צד טמא, ואחד מצד של
 אדם. והכל היה דומה בדמות עליונה,
 וקין בדמות תחתונה, ולכן דרכיהם
 נפרדו זה מזה. ודאי שקין היה בן של
 רוח הטמאה שהוא הנחש הרע והכל בן
 של אדם היה. ובגלל שקין פא מצד של
 מלאך המות, הרג את אחיו, והוא בעצמו,
 וממנו כל המדורים הרעים ומזיקים

אדם נדבק באותו רוח טמא, ואשתו
 נדבקה בו בהתחלה, ולקחה וקבלה
 אותה זממה ממנה הוליד בן. בן זה הוא
 בן של רוח הטמאה. ועל זה שני בנים הם
 – אחד מאותו רוח טמא, ואחד פששב
 אדם בתשובה. ולכן זה מצד הטמאה,
 וזהו זה מצד הטקרה.

רבי אלעזר אמר, בשעה שהטיל נחש
 אותה זממה בחוה, היא קבלה אותו,

בְּסֵטְרָא דִּילִיָּהּ. וּמִנֵּיהּ כָּל מְדוּרֵין בִּישׁוּן וּמִזִּיקֵין
וְשַׁדִּין וְרוּחֵין אֲתִיִּין לְעֵלְמָא.

אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, קוֹן, קִינָא דְמְדוּרֵין בִּישׁוּן דְּאָתוּ
מִסֵּטְרָא דְמִסְאָבָא לְעֵלְמָא. וּלְבַתֵּר אֵייתִיאוּ
קַרְבָּנָא. דָּא אַקְרִיב מִסֵּטְרָא דִּילִיָּהּ וְדָא אַקְרִיב
מִסֵּטְרָא דִּילִיָּהּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים
וַיָּבֵא קוֹן מִפְּרִי הָאֲדָמָה וְגו'. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר וַיְהִי
מִקֵּץ יָמִים, מָאִי מִקֵּץ יָמִים, דָּא הוּא קֵץ כָּל בְּשָׂר.
וּמָאֵן אִיהוּ דָּא מִלְּאֲדַף הַמּוֹת. וְקוֹן מִתְּהוּא קֵץ יָמִים
אֵייתִי קַרְבָּנָא. דִּיִּיקָא דְקָאֲמַר מִקֵּץ יָמִים וְלֹא אָמַר
מִקֵּץ יָמִין. וּבְגִין כֵּךְ פְּתוּב בְּדִנְיָאֵל ^(דניאל יב) וְאַתָּה לֵךְ
לְקֵץ וְתַנּוּת וְתַעֲמוּד לְגוֹרְלָךְ. אָמַר לִיָּהּ לְקֵץ הַיָּמִים
אוּ לְקֵץ הַיָּמִין. אָמַר לִיָּהּ לְקֵץ הַיָּמִין. וְקוֹן מִקֵּץ
הַיָּמִים אֵייתִי. ^(דף טז ע"ב)

וַיָּבֵא קוֹן מִפְּרִי הָאֲדָמָה. כְּמָה דְאֵת אָמַר וּמִפְּרִי

לשון הקודש

מִלְּאֲדַף הַמּוֹת. וְקוֹן מֵאוֹתוֹ קֵץ יָמִים הֵבִיא
קַרְבָּן. דְּוִקָא שְׁאֲמַר מִקֵּץ יָמִים וְלֹא אָמַר
מִקֵּץ יָמִין. וְלָכֵן פְּתוּב בְּדִנְיָאֵל ^(דניאל יב)
וְאַתָּה לֵךְ לְקֵץ וְתַנּוּת וְתַעֲמוּד לְגוֹרְלָךְ.
אָמַר לוֹ, לְקֵץ הַיָּמִים אוּ לְקֵץ הַיָּמִין? אָמַר
לוֹ, לְקֵץ הַיָּמִין. וְקוֹן הֵבִיא מִקֵּץ הַיָּמִים.
וַיָּבֵא קוֹן מִפְּרִי הָאֲדָמָה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
וּמִפְּרִי הָעֵץ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מִפְּרִי

וְשַׁדִּים וְרוּחֹת בָּאִים לְעוֹלָם.
אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, קוֹן - קוֹן שֶׁל מְדוּרִים
רְעִים שְׁבִאוּ מֵעַד הַסְּמָאָה לְעוֹלָם. וְאַחַר
כֵּךְ הֵבִיאוּ קַרְבָּן. זֶה הַקְּרִיב מֵעַד שְׁלוֹ,
וְזֶה הַקְּרִיב מֵעַד שְׁלוֹ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב וַיְהִי
מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קוֹן מִפְּרִי הָאֲדָמָה וְגו'.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, מַה זֶה
מִקֵּץ יָמִים? זֶהוּ קֵץ כָּל בְּשָׂר. וּמִיָּהּ זֶה?

הָעֵץ. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר מִפְּרֵי הָאֲדָמָה כְּמָה דְאֵתְּ אָמַר, (ישעיה ג) אֹי לְרָשָׁע רַע כִּי גִמּוּל יִדְּיוֹ וְגו'. (פי פרי

מַעֲלֵיחֵם יֹאכְלוּ. פְּרִי מַעֲלֵיחֵם יֹאכְלוּ דָא מִלֵּאדָּה הַמּוֹת יֹאכְלוּ) (נ"א גִּמּוּל יִדְּיוֹ דָא מִלֵּאדָּה

הַמּוֹת. יַעֲשֶׂה לֹו דְאֵתְּמַשְׁדָּה) עַלֵּייהוּ וְיִתְדַבֵּק בְּהוּ לְקַטְלָא לֹון

וְלִסְאָבָא לֹון. וְעַל דָּא קִין אֶקְרִיב מִסְטָרָא דִּילִיהּ.

וְהֶבֶל הֵבִיא גַם הוּא מִבְּכֹרוֹת לְאִסְנָאָה סְטָרָא

עֲלָאָה דְאֵתְּיָא מִסְטָר קְדוּשָׁתָא (ד"א מִסְטָרָא קְדוּשָׁא).

וּבְגִינֵי כֶּךָ וַיֵּשֶׁע יי אֶל הֶבֶל וְאֶל מִנְחָתוֹ וְאֶל קִין וְאֶל

מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה. לֹא קִבִּיל (לֹון) (ד"א לִיהּ) קְדֻשָׁא בְּרִיךְ

הוּא. וְעַל דָּא וַיַּחַר לְקִין מְאֹד. וַיִּפְּלוּ פָּנָיו דְּהָא לֹא

אֶתְקִבִּילוּ אֲנָפּוּי, אֲנָון אֲנָפּוּן דְּסְטָרוּי וְקִבִּיל לִיהּ

לְהֶבֶל. וּבְגִינֵי כֶּךָ פְּתוּב וַיְהִי בְּהִיוֹתָם בְּשָׂדֵה. בְּשָׂדֵה

דָּא אֶתְתָּא. כְּמָה דְאֵתְּ אָמַר (דְּבָרִים כב) כִּי בְּשָׂדֵה מְצָאָהּ,

וְקִין קָנִי עַל נוֹקְבָא יִתִּירָה דְאֵתְּלִידַת עִם הֶבֶל

דְּכֹתִיב וְתוֹסֵף לְלֶדֶת וְהָא אֶתְמַר:

לִשׁוֹן הַקּוּדֻשׁ

קְדוּשָׁה, וְלִכְּן וַיֵּשֶׁע ה' אֶל הֶבֶל וְאֶל מִנְחָתוֹ
וְאֶל קִין וְאֶל מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה. לֹא קִבִּיל
אוֹתָם וְאוֹתוֹן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְלִכְּן וַיַּחַר
לְקִין מְאֹד וַיִּפְּלוּ פָּנָיו. שְׁהָרִי לֹא הִתְקַבְּלוּ
פָּנָיו, אוֹתָם פָּנִים שֶׁל צִדּוֹ, וְקִבִּיל אֶת
הֶבֶל. וְלִכְּן פְּתוּב וַיְהִי בְּהִיוֹתָם בְּשָׂדֵה.
בְּשָׂדֵה זֶה הָאֵשֶׁה, כְּמֹו שְׁנַאָמַר (דְּבָרִים כב) כִּי
בְּשָׂדֵה מְצָאָהּ. וְקִין קָנִי עַל הַנּוֹקְבָה

הָאֲדָמָה, כְּמֹו שְׁנַאָמַר (ישעיה ג) אֹי לְרָשָׁע
רַע כִּי גִמּוּל יִדְּיוֹ וְגו' וְכִי פְּרִי מַעֲלֵיחֵם יֹאכְלוּ.
פְּרִי מַעֲלֵיחֵם יֹאכְלוּ - זֶה מִלֵּאדָּה הַמּוֹת יֹאכְלוּ.
וְגִמּוּל יִדְּיוֹ - זֶה מִלֵּאדָּה הַמּוֹת. יַעֲשֶׂה לוֹ - שְׁנַמְשָׁדָּה
עַלֵּיחֵם וַיִּדְבֵּק בָּהֶם לְהַרְגֵם אוֹתָם וְלִטְמֵא
אוֹתָם. וְעַל זֶה קִין הִקְרִיב מְצִדּוֹ.

וְהֶבֶל הֵבִיא גַם הוּא מִבְּכֹרוֹת - לְרִבּוֹת
הַצִּד הָעֲלִיוֹן שְׁבָא מְצִד הַקְּדוּשָׁה וּמְצִד

הלא אם תיטיב שאת כמה דאתמר. אבל שאת
 בדאמר רבי אבא שאת תסתלק לעילא ולא
 תיחות לתתא. אמר רבי יוסי האי מלה השתא
 אתמר ויאות הוא. אבל הכי שמענא שאת יסלק
 מנד וישבוק לך אתדבקותא דא דרוח מסאבא.

ואי לא לפתח חטאת רובין. מאי לפתח דא דינא
 עלאה דאיהו פתחא דכלא כמה דאת אמר
 (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. חטאת רובין התוא
 סטרא דאתדבקות ביה ואתמשכת עלך יהא נטיר לך
 לאתפרעא מנד בתרגומא.

אמר רבי יצחק, תא חזי בשעתא דקטיל קין
 להבל, לא חזה ידע היך (יפיק) (ד"א יפיק)
 נשמתי מניה. והוה נשיך ליה בשניה פתויא. והא
 אוקמוה חבריא. ביה שעתא לייט ליה קדשא בריך

לשון הקודש

לפתח? זה הדין העליון שהוא הפתח של
 הכל, כמו שנאמר (תהלים קיח) פתחו לי
 שערי צדק. חטאת רבין - אותו הצד
 שנדבקה בו ונמשך עליה, ישמר אותך
 להפרע ממך, בתרגומא.

אמר רבי יצחק, בא ראה, בשעה שקין
 הרג את הבל, לא ידע איך יוציא ויוצאתו
 נשמטו ממנו, והיה נושך אותו בשני
 בנחש, והרי בארנה החברים. באותה

היתרה שגולדה עם הבל, שכתוב ותסר
 ללדת, והרי נאמר.

חלוא אם תיטיב שאת, כמו שנאמר.
 אבל שאת כמו שאמר רבי אבא, שאת
 תעלה למעלה ולא תרד למטה. אמר רבי
 יוסי, דבר זה בעת נאמר ונאה הוא, אבל
 כך שמעתי, שאת יעלה ממך ויעזב לך
 הדבקות זו של רוח הטמאה.

ואם לא - לפתח חטאת רבין. מה זה

הוא. וְהָוָה אָזִיל לְכָל סְטְרֵי עֲלֵמָא, וְלֹא הָוָה אֶתֶר
 דְּמִקְבֵּל לִיָּהּ. עַד דְּאִמְפַּח עַל רִישֵׁיהּ וְתַב קַמֵּי
 מְאִרִיָּהּ. וְקַבִּילַת לִיָּהּ אֶרְעָא בְּמִדּוּרָא לְתַתָּא.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר אֶרְעָא קַבִּילַת לִיָּהּ לְמִיתָךְ פָּה
 דְּכִתְיִב וַיֵּשֶׁב יְיָ לְקִנְיָן אוֹתָהּ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר לֹא
 חֲבִי. אֲלֵא לְתַתָּא קַבִּילַת לִיָּהּ אֶרְעָא בְּמִדּוּרָא חֲדָא
 דְּתַחֲזִיתָהּ דְּכִתְיִב הִנּוּ גִרְשֵׁת אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי
 הָאֲדָמָה. מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה גּוֹרֵשׁ. אֲבָל לְתַתָּא לֹא
 גּוֹרֵשׁ. וּבָאֵן אֶתֶר קַבִּילַת לִיָּהּ אֶרְעָא, בְּאַרְקָא. וְכָל
 אֲנֹן דְּדִיִּירֵי תַפְּן עֲלִיחוֹן פְּתִיב (ירמיה' ט) יֵאבְדוּ מֵאֶרְעָא
 וּמִתַּחֲזִית שְׂמִיָּא אֱלֹהִים. וְתַפְּן שְׂנֵי מִדּוּרִיָּהּ. וְהִינּוּ
 דְּכִתְיִב וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נוֹד קְדָמַת עֵדֵן.

לשון הקודש

שְׂפָתוֹב הִנּוּ גִרְשֵׁת אֹתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי
 הָאֲדָמָה. מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה גּוֹרֵשׁ, אֲבָל
 לְמַטָּה לֹא גּוֹרֵשׁ. וּבְאִיזוֹ מְקוֹם קַבְּלָה
 אוֹתוֹ הָאֲדָמָה? בְּאַרְקָא, וְעַל כָּל אֱלֹהִים
 שְׂפָרִים שֵׁם פְּתוֹב (ירמיה' ט) יֵאבְדוּ מִן הָאֶרֶץ
 וּמִתַּחַת הַשָּׁמַיִם הָאֵלֶּה. וְשֵׁם שֵׁם אֵת
 מִדּוּרוֹ, וְהִנּוּ שְׂפָתוֹב וַיֵּשֶׁב בְּאֶרֶץ נוֹד
 קְדָמַת עֵדֵן.

הַשְּׂעָה קָלְלוּ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהָיָה
 הוֹלֵךְ לְכָל עֲדָדֵי הָעוֹלָם, וְלֹא הָיָה מְקוֹם
 שְׂמִקְבֵּל אוֹתוֹ, עַד שְׂטַפַּח עַל רִאשׁוֹ וַיִּשָּׁב
 לְפָנָי רְבוּנוּ, וְהָאֶרֶץ קַבְּלָה אוֹתוֹ בְּמִדּוּר
 הַתַּחֲתוֹן לְמַטָּה.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, הָאֶרֶץ קַבְּלָה אוֹתוֹ לְלִבַּת
 בָּהּ, שְׂפָתוֹב וַיֵּשֶׁב ה' לְקִנְיָן אוֹתָהּ. רַבִּי
 יִצְחָק אָמַר, לֹא בָּהּ, אֲלֵא לְמַטָּה קַבְּלָה
 אוֹתוֹ הָאֶרֶץ בְּמִדּוּר אַחַד שְׂתַחֲתִיָּהּ,

תוספתא

בין ואמר קין גדול עוני מנשא, מחל ליה קדשא בריך הוא פלגו מעונשיה. בגין דגזר עליה בקדמיתא ואמר ליה נע ונד תהיה בארץ והשתא אשתאר בגוד בלחודוי. הדיא הוא דכתיב ויצא קין מלפני יי' וגו'. כלומר דכד נפק מן קדם יי', הוה בגין למהוי נד בארעא ולא נע.

ועוד אמרו כד נפק קין מן קדם יי', אמר לו אדם ברי מה אתעביד על דינדך. אמר לו קין אבא כבר אתבשרית דמחל לי קדשא בריך הוא בגוד בלחודוי. אמר לו היאך הוא. אמר לו בגין דתבית ואודית קמיה. אמר אדם וכי דין הוא רב ותקיף חילא דתשובה ואנא לא ידיעת. שרא לשבחא למריה ולאודאה ליה פתח ואמר, (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת טוב להודות ליי'. כלומר טוב לשבחא ולאכתבא ולאודאה קמיה קדשא בריך הוא. (עד כאן תוספתא)

ואמר רבי יצחק מההיא שעתא דקטיל קין להבל,
דאתפרש (ד"א אתפרש) אדם מאתתיה. תרינ

לשון הקודש

תוספתא

הקדוש ברוך הוא בגוד בלבדו. אמר לו: היאך הוא? אמר לו: משום שחטאתי והודיתי לפניו. אמר אדם: וכי זהו גדל וחזק בך התשובה ואני לא ידעתי?! התחיל לשבח לרבוננו ולהודות לו. פתח ואמר (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה'. כלומר, טוב לשבח ולשוב ולהתודות לפני הקדוש ברוך הוא. עד כאן התוספתא.

ואמר רבי יצחק, מאותה שעה שהרג קין את הבל, שנפרד ונפרדו אדם

בין שאמר קין גדול עוני מנשוא, מחל לו הקדוש ברוך הוא חצי מענשו. משום שגזר עליו בהתחלה ואמר לו נע ונד תהיה בארץ, ועכשו נשאר בגוד בלבדו. זהו שכתוב ויצא קין מלפני ה' וגו'. כלומר, שפשיצא מלפני ה' היה בשביל להיות נד בארץ ולא נע.

ועוד אמרו, שפשיצא קין מלפני ה', אמר לו אדם: בני, מה נעשה על דינדך? אמר לו קין: אבא, כבר התבשרתי שמחל לי

רוחין נוקבין הוו אתיין ומזדוּגְוּן עמיה, ואוליד רוחין
 ושדין דשאטן בעלמא. ולא תקשי לך האי. דהא בר
 נש כד איהו בחלמיה אתיין רוחין נוקבין ותיכון
 עמיה ומתחממן מניה ואולידין לבתר. ואלין אקרין
 נגעי בני אדם. ולא מתהפכן אלא לדיוקני בני נשא.
 ולית לון שערין ברישא. ועל דא כתיב בשלמה (שמואל
 ב ז) והוכחתי בשבט אנשים ובנגעי בני אדם. ואפילו
 כהאי גוונא רוחין דכורין אתיין לנשי עלמא
 ומתעפרן מניהו ואולידן רוחין. וכלהון נגעי בני
 אדם אקרין.

בַּתַּר מָאָה וּתְלָתִין שָׁנִין אֶתְלַבֵּשׁ אָדָם
 (דף נה ע"א)
 בקינויא ואתחבר באתתיה ואוליד בר וקרא
 שְׁמִיָּה ש"ת. רזא דסופא דאתוון בקיטרי גליפן. רבי
 יהודה אמר רזא דרוחא דאתאכיד דאתלבש בגופא

לשון הקודש

והוכחתי בשבט אנשים ובנגעי בני
 אדם. ואפילו כמו זה רוחות זכרים באים
 לנשות העולם, והן מתעפרות מהם
 ומולידות רוחות. וכלם נקראים נגעי בני
 אדם.

אחר מאה ושלושים שנים התלבש אדם
 בקנאה והתחבר באשתו, והוליד בן
 וקרא שמו ש"ת. סוד של סוף האותיות
 בקשרים תקוקים. רבי יהודה אמר, סוד

מאשתו, שתי רוחות נקבות היו באות
 ומזדוּגְוּת עמו, והוליד רוחות ושדים
 שמשוטטים בעולם. וזה לא יקשה לך,
 שהרי בן אדם כשהוא בחלמו, באות
 רוחות נקבות ועוקקות עמו ומתחממות
 ממנו ומולידות אחר כך, ואלה נקראים
 נגעי בני אדם, ולא מתהפכים אלא
 לדמיות בני אדם, ואין להם שערות
 בראש. ועל זה כתוב בשלמה (שמואל-ב ז)

(ד'אדע"א) אַחַרְא בְּעֶלְמָא הָדָא הוּא דְכְתִיב כִּי שֶׁת לִי
אֱלֹהִים זָרַע אַחַר תַּחַת הַכֶּבֶל.

וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה כְּתִיב וַיּוֹלֵד בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ

מִשְׁמַע דְּבְנִין אַחֲרֵינִין לָא הוּוּ (בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ

וּמְלָה דָא הוּא) בְּדִיוֹקְנָא דִּילֵיהּ. וְדָא בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ

בְּתִיקוּנָא דְגוּפָא וּבְתִיקוּנָא דְנַפְשָׁא בְּאַרְחַ מִישָׁר.

(ג"א וּמְלָה דָא הוּא כְּמָה דְאַתְמָר. וְאָמַר רַבִּי אַבְא מִשְׁמִיהַ דְּרַבִּי יוֹסֵא) כְּמָה

דְּאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מִשְׁמִיהַ דְּרַב יִיבָא סָבָא בְּנִין

אַחֲרֵינִין בְּאַתְדַּבְּקוּתָא דְזוּהַמָּא דְנַחֲשׁ וְהַהוּא דְרַכִּיב

בִּיהַ דְּאִיהוּ סַמָּאל הוּוּ. וּבְגֵינִי כִּד לָא הָוָה

בְּדִיוֹקְנָא דְאַדָּם. וְאִי תִיבָא הָא אַמְרַת דְּהַכֶּל

מִסְפָּרָא אַחַרְא הָוָה. תְּכִי הוּא. אַבְל תַּרְוִוִּיהוּ לָא

הוּוּ בְּדִיוֹקְנָא דְלַתְתָּא.

אָמַר (ד"א לִיה) רַבִּי יוֹסֵי וְהָא כְּתִיב וְהָאָדָם יָדַע אֶת

לשון הקודש

שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מִשְׁם רַבִּי יִיבָא
הַזְקֵן, בְּנִים אַחֲרִים בְּהַתְדַּבְּקוּת וְהַמַּת
הַנְּחָשׁ, וְאוֹתוֹ שְׂרוּכְב עָלָיו, שְׁהוּא
סְמָא"ל הִיּוּ, וְלִכְּן לָא הִיָּה בְּדַמּוֹת אָדָם.
וְאִם תַּאמַר, הִרִי אַמְרַת שְׁהַכֶּל הִיָּה
מִצַּד אַחַר – כִּד הוּא! אַבְל שְׁנִיָּהֶם לָא
הִיּוּ בְּדַמּוֹת שְׁלַמְשָׁה.

אָמַר וְלוֹן רַבִּי יוֹסֵי, וְהִרִי כְּתוּב וְהָאָדָם
יָדַע אֶת חוּהַ אַשְׁתּוֹ וְתַהַר וְתַלְד אֶת קִנְוּ,

שֶׁל רוּחַ שְׁאוּבְדַת שְׁמַתִּלְבְּשַׁת בְּגוּף וְשֶׁל
הָאָרִיז אַחַר בְּעוֹלָם, וְהוּוּ שְׁכַתוּב כִּי שֶׁת לִי
אֱלֹהִים זָרַע אַחַר תַּחַת הַכֶּבֶל.

וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתוּב וַיּוֹלֵד בְּדַמּוֹתוֹ
כְּצִלְמוֹ, מִשְׁמַע שְׁבָנִים אַחֲרִים לָא הִיּוּ
וּבְדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ, וְדָבָר זֶה הוּא וְהוּוּ בְּדַמּוֹתוֹ. וְזֶה
בְּדַמּוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ, בְּתַקוּן הַגּוּף וּבְתַקוּן
הַנַּפֶּשׁ בְּדֶרֶךְ יִשְׁרָא. וְגַיָּא וְדָבָר זֶה הוּא כְּמוֹ
שְׁנַאמַר. וְאָמַר רַבִּי אַבְא מִשְׁם רַבִּי יוֹסֵא כְּמוֹ

תָּוָה אִשְׁתּוֹ וַתַּחַר וַתֵּלֶד אֶת קִיָּן. וְלֹא (ד"א אָמַר לִיהֵא חֲבִי הוּא. אֲבָל תַּרְוִיחֵהוּ לֹא הוּוּ בְּדִיּוּקָנִיּהּ. דְּלֹא) כְּתִיב וַיֹּלֶד אֶת קִיָּן. וְאֶפְּלוּ בְּהֶבֶל לֹא כְּתִיב וַיֹּלֶד אֶלֶּא וַתּוֹסֵף לָלֶדֶת אֶת אָחִיו אֶת הֶבֶל. וְדָא הוּא רָזָא דְּמַלְחָה. אֲבָל בְּהַאי מַה כְּתִיב, וַיֹּלֶד בְּדַמּוֹתוֹ בְּצַלְמוֹ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר מָאָה וַתֵּלֶתִין שְׁנֵין אֶתְפָּרַשׁ אָדָם מֵאֶתְתִיּהּ. וְכָל אַנּוּן מָאָה וַתֵּלֶתִין שְׁנֵין הָוָה אוֹלִיד רוּחִין וְשִׁדִּין בְּעֵלְמָא. בְּגִין הַהוּא חֵילָא דְּזוּתְמָא דְּהָוָה שְׂאִיב בֵּיתָה. בִּיּוֹן דְּחֶסֶל מְנִיָּה הַהוּא זוּתְמָא, תָּב וְקַיִי (דְּאַעֲרִי) לְאַנְתִּיתִיָּה וְאוֹלִיד בַּר. כְּדִין כְּתִיב וַיֹּלֶד בְּדַמּוֹתוֹ בְּצַלְמוֹ.

תָּא חָזִי, כָּל בַּר נָשׁ דְּאַזִּיל לְסִטְר שְׁמַאֲלָא וְסָאִיב אָרְחֵי, כָּל רוּחֵי מְסָאֲבֵי מְשִׁיךְ עַל גְּרַמִּיָּה וְרוּחַ מְסָאֲבַת אֶתְדַבֵּק בֵּיהּ וְלֹא אַעֲרִי מְנִיָּה. וְאַתְדַבְּקוּתָא (דְּלִיָּה) דְּהַהוּא רוּחָא מְסָאֲבַת חָזִי בְּהַאי בַר נָשׁ וְלֹא

לשון הקודש

וְשִׁדִּים בְּעוֹלָם בְּגַלְל אוֹתוֹ בַּת הַזֹּהֶמָה שֶׁהִיָּה שְׂאוּב בּוֹ. בִּיּוֹן שְׁחַסֵּל מִמֶּנּוּ אוֹתָהּ הַזֹּהֶמָה, שָׁב וְקִנְיָא וְשַׁעֲבְרוּ אֶת אִשְׁתּוֹ וְהוֹלִיד בָּן. אִזּוּ כְּתוּב וַיֹּלֶד בְּדַמּוֹתוֹ בְּצַלְמוֹ.

בַּא רְאָה, כָּל בְּן אָדָם שֶׁהוֹלֶךְ לְצַד שְׂמַאֲל וּמְסָאֲבַת אֶת דְּרַכּוּיָו, כָּל רוּחֹת הַטְּמָאָה מוֹשָׁךְ עַל עֲצָמוֹ, וְרוּחַ טְמָאָה

וְלֹא וְדָא אָמַר לֵה כִּד הוּא, אֲבָל שְׁנִיָּהִם לֹא הִיוּ בְּדַמּוֹתוֹ, שְׁלֹא כְּתוּב וַיֹּלֶד אֶת קִיָּן. וְאֶפְּלוּ בְּהֶבֶל לֹא כְּתוּב וַיֹּלֶד, אֶלֶּא וַתּוֹסֵף לָלֶדֶת אֶת אָחִיו אֶת הֶבֶל. וְזִהוּ סוּד הַדְּבָר. אֲבָל כִּזְזָה מַה כְּתוּב? וַיֹּלֶד בְּדַמּוֹתוֹ בְּצַלְמוֹ.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, מָאָה וְשְׁלוּשִׁים שְׁנִים נִפְרַד אָדָם מֵאִשְׁתּוֹ, וְכָל אוֹתָם מָאָה וְשְׁלוּשִׁים הַשְּׁנִים הָיָה מוֹלִיד רוּחֹת

בְּאַחֲרָא. וּבְנִינֵי כֶךְ אֶתְדַבְּקוּתָא דְלִהוֹן לָאו אִיהוּ אֶלְא
בְּאֲנוּן דְּמִתְדַבְּקִין בְּהוּ. וּפְאִין אֲנוּן צְדִיקִיא דְאֶזְלִי
בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל וְאֲנוּן וּפְאִי קְשׁוּט וּבְנִיהוֹן וּפְאִין בְּעֶלְמָא
וְעֲלִיִּיהוּ כְּתִיב, (משלי ב) כִּי יִשְׂרָיִם יִשְׁכְּנוּ אֶרֶץ.

אָמַר רַבִּי חֵינָא מָאֵי דְכְּתִיב וְאַחֲוֹת תּוּבֵל קִינָן
נְעֻמָּה. מָאֵי אִירֵיָא הָכָא דְקָאֵמַר קָרָא דְשָׁמְהָ
נְעֻמָּה. אֶלְא בְּגִין דְּטַעֲיִין בְּנֵי נָשָׂא אֲבִתְרָה וְאֶפְלוּ
רוּחִין וְשַׁדִּין. רַבִּי יֶצְחָק אָמַר אֲנוּן בְּנֵי הָאֱלֹהִים עָזָא
וְעֻזְאֵל טַעֲוֵי בִתְרָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר אֲמֵן שֶׁל שְׂדִים הֵזֶה. דְּמַסְטְרָא
דְּקִינָן נְפֻקְתָּ. וְהִיא אֶתְמַנֵּת עַל לֵילִיא (עם לילית)
בְּאַסְפְּרָה דְרַבִּינֵי. אָמַר לִיה רַבִּי אַבָּא וְהָא אָמַר מֵר
דְּהִיא אֶתְמַנֵּת לְחֵיכָא בְּבִנֵי נָשָׂא. אָמַר לִיה חֲכִי הוּא
וְדָאֵי דְהָא אִיהִי אֶתְיִית וְחֵיכָאֵת בְּהוּ בְּבִנֵי נָשָׂא.

לשון הקודש

בְּנֵי אָדָם אֲחֵרִיָּה וְאֶפְלוּ רוּחוֹת וְשַׁדִּים.
רַבִּי יֶצְחָק אָמַר, אוֹתָם בְּנֵי הָאֱלֹהִים עָזָא
וְעֻזְאֵל טַעֲוֵי אֲחֵרִיָּה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אֲמֵם שֶׁל הַשְּׂדִים
הֵיזְהָ שֵׁינְאָה מֵצַד קִינָן, וְהִיא הִתְמַנֵּתָה
עַל הַלֵּילָה וְעַם לֵילִיתוּ בְּאַסְפְּרָה שֶׁל
תִּינוּקוֹת. אָמַר לוֹ רַבִּי אַבָּא, וְהָרִי אָמַר
מֵר שֶׁהִיא הִתְמַנֵּתָה לְצַחֵק בְּבִנֵי אָדָם?
אָמַר לוֹ, כֶּךְ הוּא וְדָאֵי, שְׁהָרִי הִיא בָּאָה
וּמְצַחֵקֵת בְּהֵם בְּבִנֵי אָדָם, וְלַפְעָמִים

נְדַבְּקַת בּוּ וְלֹא זָזָה מִמֶּנּוּ, וְהִתְדַבְּקוֹת
וְשִׁלוּן שֶׁל אוֹתוֹ רוּחַ טָמֵא יְהִיָּה בְּאִישׁ הַזֶּה
וְלֹא בְּאַחֵר, וְלִכְּנָן הִתְדַבְּקוּתָם אִינְהָ אֶלְא
בְּאֵלָה שְׁנַדְּבָקִים בְּהֵם. אֲשֵׁרֵי הַצְּדִיקִים
שֶׁהוֹלְכִים בְּדַרְדַּר יִשְׂרָאֵל, וְהֵם צְדִיקֵי אֲמֵת,
וּבְנִיהֵם צְדִיקִים בְּעוֹלָם, וְעֲלִיָּהֶם כְּתוּב
(משלי ב) כִּי יִשְׂרָיִם יִשְׁכְּנוּ אֶרֶץ.

אָמַר רַבִּי חֵינָא, מַה שְׁכַתוֹב וְאַחֲוֹת
תּוּבֵל קִינָן נְעֻמָּה, מַה קָרָה כָּאֵן שֶׁהַכְּתוּב
אָמַר שְׁשָׁמְהָ נְעֻמָּה? אֶלְא מִשּׁוּם שִׁטְעוּ

וְלִזְמַנֵּי דְאוֹלֵידַת רוּחִין בְּעֶלְמָא מְנַיְהוּ וְעַד כָּאן
אִיהִי קַיִמַת לְחַיִּבָּא בְּהוּ בְּבַנֵּי נָשָׂא.

אָמַר לִיה רַבִּי אָפָא וְהָא אַנּוּן מִתִּין כְּבַנֵּי נָשָׂא,
מָאֵי טַעְמָא אִיהִי קַיִמַת עַד הַשְּׁתָּא. אָמַר
לִיה הָכֵי הוּא. אָבֵל לִילִית וְנַעֲמָה וְאַגְרַת בַּת מַחֲלַת
דְּנַפְקַת מִסְטָרָא דְלָהוֹן כְּלָהוּ קַיִמּוֹת עַד דִּיבְעַר
קַדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, רוּחַ מְסֻאָבָא מִעֶלְמָא דְכְּתִיב (זכריה
(*) וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֲעֵבִיר מִן הָאָרֶץ.

אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן וְוִי לֹון לְבַנֵּי נָשָׂא אַנּוּן דְּלֵא
יְדַעִין וְלֵא מְשַׁנְיָחוּן וְלֵא מִסְתַּכְּלִין וְכְלָהוּ
אַטִּימִין דְּלֵא יְדַעִין כַּמָּה מְלִיָּא עֶלְמָא מְבַרְיִין
מְשַׁנְיִין דְּלֵא אֲתַחֲזוּן וּמְכַלִּין סְתִימִין. דְּאֶלְמָלֵא (נְהִים)
אֲתִיָּיֵב רְשׁוֹ לְעֵינָא לְמַחְזִי, יִתְמַחוּן בְּנֵי נָשָׂא חֵידָא
יְכַלִּין לְאֲתַקְיָמָא בְּעֶלְמָא.

לשון הקודש

וְאֵת רוּחַ הַטְּמָאָה אֲעֵבִיר מִן הָאָרֶץ.
אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, אוֹי לְהֵם לְאוֹתָם בְּנֵי
אָדָם שְׁלֵא יוֹדְעִים וְלֵא מְשַׁנְיָחִים וְלֵא
מִסְתַּכְּלִים וְכֻלָּם אַטּוּמִים, שְׁלֵא יוֹדְעִים
כַּמָּה מְלֵא הָעוֹלָם מְבַרְיִוֹת מְשַׁנּוֹת שְׁלֵא
נִרְאוֹת וּמְדַבְּרִים נִסְתָּרִים. שְׁאֶלְמָלֵא (נְהִין)
נִתְּנָה רְשׁוֹת לְעֵינֵי לְרְאוֹת, יִתְמַחוּ בְּנֵי
אָדָם אִידָא יְכוּלִים לְהִתְקַיֵּם בְּעוֹלָם.

מולידה רוחות בעולם מהם, ועד עכשו
היא עומדת לצחק בבני אדם.
אָמַר לוֹ רַבִּי אָפָא, וְהָרִי הֵם מִתִּים כְּבַנֵּי
אָדָם, מָה הַטַּעַם הִיא עוֹמֶדֶת עַד עַכְשָׁו?
אָמַר לוֹ, כִּדָּ וְהוּ אָבֵל לִילִית וְנַעֲמָה
וְאַגְרַת בַּת מַחֲלַת שְׁיַצָּאָה מֵהַצַּד שְׁלָהֶם,
כְּלָן קַיִמּוֹת, עַד שְׁיַבְעַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
רוּחַ הַטְּמָאָה מִן הָעוֹלָם, שְׁכַתוּב (זכריה י*)